

**Ανακοίνωση της Εργατικής Επιτροπής του
NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση**

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

σχετικά με συκοφαντικό δημοσίευμα του «Ριζοσπάστη» (ή πως διαστρεβλώνεται η γραμμή του άλλου για να δικαιολογήσει μια λάθος γραμμή δική μου...)

Επίθεση με ψεύδη και συκοφαντίες εξαπέλυσε ο «Ριζοσπάστης» (8/4/2014) παραμονή της Απεργίας στις δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και των ταξικών εργατικών σχημάτων-κινήσεων-παρεμβάσεων στα συνδικάτα. Το ανυπόγραφο άρθρο της ηγεσίας του ΚΚΕ έχει τόσες ανακρίβειες και ανυπόστατες κατηγορίες που **δείχνουν τουλάχιστον πανικό και εμπάθεια**. Και είναι συνέχεια σειράς επιθέσεων, ακόμα και προσωπικών, εναντίον συνδικαλιστών του NAP, προέδρων σωματείων και ταξικών σχημάτων το τελευταίο διάστημα. Δεν απαντήσαμε πριν την απεργία, μέσα στη μάχη. Τώρα όμως ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά:

Το άρθρο με τον χυδαίο τίτλο «Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ καλεί ανοιχτά σε απεργοσπασία» (!) ξεκινά με δύο λαθροχειρίες: μιλάει για τις «Παρεμβάσεις» ως παράταξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Γνωρίζουν καλά ότι οι Παρεμβάσεις-Κινήσεις και τα εργατικά σχήματα δεν «ανήκουν» στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά είναι συσπειρώσεις αγωνιστών εργαζομένων και πρωτοπόρων ανθρώπων της δουλειάς. Οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ συμμετέχουν σε πολλά από αυτά τα σχήματα και τα στηρίζουν.

Ψέμα 2^ο: Οι δυνάμεις της ...ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν ψήφισαν την Απεργία της 9 Απρίλη στην Εκτελεστική Επιτροπή και το ΓΣ της ΑΔΕΔΥ. Η αλήθεια είναι ότι **οι εκπρόσωποι των «Παρεμβάσεων» κατέθεσαν άλλη πρόταση, με λογική πανεργατικού αγώνα, με σταθμούς, ενέργειες και απεργιακές κινητοποιήσεις**. Η αλήθεια είναι, ότι οι «Παρεμβάσεις» **δεν ψήφισαν την πρόταση ΠΑΣΚΕ (όλων των αποχρώσεων και ονομάτων)-ΔΑΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΜΕ**. Ψήφισαν μια άλλη πρόταση αγώνα, που πίστευαν ότι θα ήταν πιο αποτελεσματική και αναγκαία στη συγκυρία. **Οι δυνάμεις των «Παρεμβάσεων» έγκαιρα διαμόρφωσαν ένα πλαίσιο αιτημάτων κι ένα σχέδιο δράσης που είχε σαν βασικό στόχο, όχι την ξέπνοη και συμβολική διαμαρτυρία αλλά την αντεπίθεση**

των εργαζομένων, τη σύγκρουση με τον πυρήνα της πολιτικής της ΕΕ, του ΔΝΤ και του ντόπιου κεφαλαίου στην κατεύθυνση της ανατροπής της. Οι «Παρεμβάσεις» ψήφισαν την πρόταση απεργίας που κατέθεσαν, όπως πολλές φορές έχει ψηφίσει το ΚΚΕ-ΠΑΜΕ τις προτάσεις που το ίδιο καταθέτει, χωρίς να το κατηγορήσουν για απεργοσπασία! Οι εξελίξεις πιστεύουμε ότι επιβεβαιώνουν την πρόταση και τη λογική που κατέθεσαν οι «Παρεμβάσεις»

Ας πάμε στην ουσία. Η 24-ωρη απεργία της 9 Απρίλη ψηφίστηκε στη διοίκηση της ΓΣΕΕ (στην οποία δεν εκπροσωπούνται οι δυνάμεις των «Παρεμβάσεων» για να υπερψηφίσουν ή καταψηφίσουν...) από τις δυνάμεις της ΔΑΚΕ, του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΜΕ στα μέσα Μάρτη. Τις μέρες εκείνες που ψηφίστηκε η Απεργία, **βρίσκονταν σε εξέλιξη οι αγωνιστικές κινητοποιήσεις** των εργαζόμενων στην εκπαίδευση και άλλους κλάδους του δημοσίου **ενάντια στις πρώτες απολύσεις λόγω διαθεσιμότητας στις 22 Μαρτίου.** Οι προτάσεις και η λογική των «Παρεμβάσεων» και των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στα συνδικάτα ήταν ότι απαιτείται πανεργατικός συντονισμός, με 3-μερες απεργίες στο δημόσιο, πολύμορφες κινητοποιήσεις και αγωνιστική κλιμάκωση. Αλλά και πανεργατική απεργία. Την τελευταία εβδομάδα του Μαρτίου, η ΓΣΕΕ, η οποία είχε προκηρύξει ... πανεργατική απεργία στις 9 Απρίλη συμφωνεί με τον ΣΕΒ και άλλες εργοδοτικές οργανώσεις νέα κατάπτυστη Εθνική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας, υπογράφοντας στην πράξη όλη την πολιτική κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ-κεφαλαίου. Ταυτόχρονα, τις ίδιες μέρες ανακοινώνεται η συμφωνία κυβέρνησης-τρόικα για νέο πακέτο αντιλαϊκών μέτρων, τα οποία θα πήγαιναν για ψήφιση στις 28 Μάρτη στην Βουλή και θα επικυρώνονταν στις 1-2 Απρίλη από το eurogroup που συνεδριάζει στην Αθήνα. **Η πιο λογική πρόταση, η πρόταση που κατέθεσαν οι δυνάμεις των «Παρεμβάσεων», των εργατικών σχημάτων και κινήσεων σε όλα τα συνδικάτα, ήταν ότι η πανεργατική απεργία είχε νόημα να πραγματοποιηθεί εκείνη τη στιγμή, στις 28 Μάρτη ή στις 1-2 Απρίλη και όχι εκ των υστέρων,** όταν τα νέα αντιλαϊκά μέτρα θα είχαν ψηφιστεί από τη Βουλή, θα είχαν επικυρωθεί από την Ε.Ε., αλλά και η άθλια πλειοψηφία της ΓΣΕΕ θα είχε υπογράψει την κατάπτυστη νέα «ΕΓΣΣΕ» με τον ΣΕΒ.

Σε αυτές τις προτάσεις και τη λογική αγώνα και αντεπίθεσης του κινήματος, εκτός από τις δυνάμεις του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού, είπαν όχι και οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ. Οι εργαζόμενοι μπορούν να βγάλουν τα συμπεράσματά τους και ξέρουν ποιοι ψηφίζουν μαζί με τον υποταγμένο συνδικαλισμό, ποια στάση είναι απεργοσπασία, ποια πρόταση και θέση κλιμακώνει και συσπειρώνει και ποια βοηθά αντικειμενικά την κυβέρνηση, αλλά και τους σχεδιασμούς των δυνάμεων της υποταγής μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα. Παρ' όλα αυτά, οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρωτοστάτησαν στα συνδικάτα για την απεργία της 9^{ης} του Απρίλη και σε κάθε απεργία, **προσπαθώντας να**

στρίψουν το τιμόνι σε τροχιά σύγκρουσης. Αντίθετα, το ΚΚΕ- ΠΑΜΕ όχι μόνο δεν συμβάλει σε μια γραμμή πραγματικής σύγκρουσης και ανατροπής στο συνδικαλιστικό κίνημα, (αναγκαία προϋπόθεση για την αναχαίτιση της επίθεσης) αλλά γίνεται υπέρμαχος της γραμμής και ταυτίζεται σε όλες τις αποφάσεις και το σχεδιασμό των ΠΑΣΚΕ - ΔΑΚΕ στα συνδικάτα. Και αντί να βάλει πλάτη τις κρίσιμες στιγμές, στις απολύσεις, στην ψήφιση των μέτρων, κ.α. με περισπούδαστες διατυπώσεις και γενικεύσεις στο άρθρο του «Ριζοσπάστη» λέει ότι «κάθε απεργία έχει νόημα, και η απεργία της 9 Απρίλη ήταν αναγκαία γιατί υπάρχουν τα ζητήματα των μισθών, των ΣΣΕ, κλπ»...

Ωστόσο, στο άρθρο του «Ριζοσπάστη» τίθενται και συνολικότερα ζητήματα και κατηγορίες. Είναι κατανοητό ότι είναι προεκλογική περίοδος και η ηγεσία του ΚΚΕ οξύνει την κριτική της, αλλά **το άρθρο αυτό δεν κάνει κριτική, εξαπολύει χοντροκομμένα ψέματα.** Και τα ψέματα και οι ανακρίβειες δεν βοηθάνε τους συντάκτες τους. Έτσι, το άρθρο ισχυρίζεται ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ παντού προτείνει «εδώ και τώρα απεργία διάρκειας σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα». Γνωρίζουν-ή θα έπρεπε-οι συντάκτες του άρθρου, ότι το σύνθημα του πανεργατικού ξεσηκωμού, των αγώνων διάρκειας και αποφασιστικότητας, οι απεργίες διάρκειας (3-μερες ή 5-μερες που προτάθηκαν σε κρίσιμες καμπές των εργατικών αγώνων τα τελευταία 3 χρόνια) συνοδεύονται **με το αναγκαίο περιεχόμενο σύγκρουσης και ρήξης με την επίθεση του κεφαλαίου και την προσπάθεια αντιδραστικής ανασυγκρότησης του ελληνικού καπιταλισμού.** Βασίζονται στην εκτίμηση ότι μπορεί να υπάρξει λαϊκό και εργατικό κίνημα το οποίο, ταξικά ανασυγκροτημένο, μπορεί να κλονίσει την επίθεση, να βάλει τη σφραγίδα του, να έχει νίκες. Η γενική θέση και εκτίμηση του ΚΚΕ είναι ότι το κίνημα και οι αγώνες δεν μπορούν. Έχει ενσωματώσει τη λογική των αγώνων «χαμηλής έντασης» και συμβολικής διαμαρτυρίας, “για να βγάλει ο κόσμος τα συμπεράσματα του”, **ενισχύοντας τα αδιέξοδα** και τη λογική του Κυβερνητισμού, σε απόλυτη τελικά σύμπτωση με τη λογική του ΣΥΡΙΖΑ. Συνολικά, οι ευθύνες των δυνάμεων της ρεφορμιστικής αριστεράς είναι πολύ μεγάλες. Ας αναλογιστούμε ποια θα ήταν η εξέλιξη πολλών και σημαντικών αγώνων της τελευταίας τριετίας αν είχαν διαφορετική στάση ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ. Στην μεγάλη απεργία των καθηγητών, στο ΜΕΤΡΟ και τις συγκοινωνίες, στο απεργιακό μέτωπο που θα μπορούσε να δημιουργηθεί το Σεπτέμβρη 2013 σε όλο το δημόσιο, στους διοικητικούς ΑΕΙ, κ.α. Αλλά το ΠΑΜΕ προσπαθεί απεγνωσμένα να πείσει τα μέλη του ότι όλη η διαφορά του με τις δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι στη μορφή της απεργίας. Αν θα είναι 24ωρη ή 5θήμερη. Έντεχνα μπερδεύει την τακτική Ομοσπονδιών και πρωτοβάθμιων σωματείων με την τακτική της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Χρησιμοποιεί την περιορισμένη επιτυχία απεργιών με χαρακτηριστικά διάρκειας -όπως στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση- για να ακυρώσει την ανάγκη μεγάλων αποφασιστικών απεργιών. Όμως, για παράδειγμα, **η ΑΔΕΔΥ το προηγούμενο διάστημα ακολούθησε το πρόγραμμα του ΠΑΜΕ. Έτσι, το ΠΑΜΕ**

συνεργαζόμενο με τις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ, την ΠΑΣΚ (όλων των αποχρώσεων) και τη ΔΑΚΕ ακύρωσε τη δυνατότητα να οργανωθεί ένας μαζικός αγώνας για να αποτρέψουμε τις απολύσεις και αποφάσισαν άλλη μια 24ωρη για τις 12 του Μάρτη (μετά από παλινωδίες, ακυρώσεις και μεταθέσεις ημερομηνιών) και μια 48ωρη για τις 19 και 20 του Μάρτη... Απεργίες ασυντόνιστες, χωρίς σχέδιο, χωρίς συνέχεια. Μόνιμο τροπάριο των ΚΚΕ-ΠΑΜΕ είναι ότι «δεν υπάρχουν οι όροι και προϋποθέσεις» για πιο οξυμένες μορφές πάλης. Αλλά η αριστερά, οι ταξικές δυνάμεις, οι πρωτοπορίες, δεν αναφέρονται κλαψουρίζοντας στις κακές συνθήκες και τις μη ώριμες προϋποθέσεις. Τις αλλάζουν, τις δημιουργούν, τις ανατρέπουν. Όταν οι εργαζόμενοι νιώθουν ότι κάνουν κάτι ουσιαστικό, ότι ο αγώνας τους είναι πραγματικός και όχι τυπικός, ότι συγκρούεται και μάχεται με δική του απόφαση και σχέδιο, τότε παλεύει και με διάρκεια και αποφασιστικότητα. Δίνει απ' το υστέρημά του, κάνει πολλές θυσίες, δίνει τη δύναμή του ολόκληρη. Δεν στρατεύεται και δεν μάχεται, όταν καταλαβαίνει ότι ο αγώνας είναι τυπικός, συμβολικός, χωρίς προοπτική. Θα έπρεπε να το ξέρει αυτό το ΚΚΕ-ΠΑΜΕ πολύ καλά. Άλλωστε η 9-μηνη απεργία στη Χαλυβουργία ήταν μια απεργία διαρκείας, που τόσο λοιδορούν...

Τα πράγματα γίνονται χειρότερα στο τέλος του άρθρου, όπου αναφέρεται «Και ποιοι μέμφονται τώρα τη ΓΣΕΕ, ομολογουμένως αργοπορημένοι και καταϊδρωμένοι; Αυτοί που μέχρι χτες την είχαν πάρει υπό μάλης, που συναγελάζονταν μαζί της στις ίδιες συγκεντρώσεις και πλατείες και κατηγορούσαν, μαζί με τη ΓΣΕΕ, το ΠΑΜΕ για διάσπαση. Και γιατί είναι μόνο η ΓΣΕΕ ξεπουλημένη και όχι και η ΑΔΕΔΥ; Άλλο περιεχόμενο πάλης και άλλη γραμμή στο κίνημα υπηρετεί η ΑΔΕΔΥ;» Ας προσπαθήσουμε να θυμίζουμε τουλάχιστον τα γεγονότα. Οι δυνάμεις της επαναστατικής αριστεράς, ταξικά εργατικά σχήματα και συλλογικότητες έκαναν και κάνουν ανεξάρτητες-από τη ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ- εργατικές συγκεντρώσεις από το 1993, όταν οι δυνάμεις του ΚΚΕ κουνούσαν σημαίες και ταυτιζόνταν πλήρως με τη ΓΣΕΕ, και γέμιζαν το Πεδίο του Άρεως σε κάθε απεργία. Το ΠΑΜΕ ακολούθησε κάποια χρόνια μετά. Οι δυνάμεις των ταξικών σχημάτων εξακολουθούν να στηρίζουν και να διοργανώνουν συγκεντρώσεις των πρωτοβάθμιων σωματείων και εργατικών συλλογικοτήτων, όπως η σημερινή απεργιακή συγκέντρωση στο Μουσείο. Αν το κριτήριο του ΚΚΕ είναι χωροταξικό, δηλαδή είναι τα μέτρα απόστασης από τη ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, το ΠΑΜΕ από την Ομόνοια ήταν πολύ κοντύτερα στις ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ που πραγματοποιούσαν... συγκέντρωση στην Πλ. Κλαυθμώνος. Ας σοβαρευτούμε λοιπόν και ας έχουμε λίγη σεμνότητα περί αργοποριών και διαχωρισμών...

Επίσης, η ηγεσία του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ γνωρίζει και κρύβει, ότι οι δυνάμεις της επαναστατικής αριστεράς και τα ταξικά εργατικά σχήματα-κινήσεις και παρεμβάσεις έχουν στον πυρήνα της λογικής και δράσης τους την πάλη για την ταξική ανασυγκρότηση του

συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος. Έχουν σαφή θέση για την υποταγή και τη μετατροπή της ΓΣΕΕ, της ΑΔΕΔΥ, μεγάλων Ομοσπονδιών και συνδικάτων σε μορφώματα εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού. Ακόμα συνολικότερα, έχουν εκτίμηση ότι ο συνδικαλισμός του κοινωνικού εταιρισμού, των αγώνων διαμαρτυρίας και ξέπνοης καταγγελίας, ο συνδικαλισμός της «εξαιρέσης» του κάθε φορά κλάδου από αντιλαϊκά μέτρα, της διαπραγμάτευσης και υποταγής, έχει τελειώσει. Όπως έχουν τελειώσει και οι μικροκομματικές λογικές, οι σχεδιασμοί με εκλογικά, κοινοβουλευτικά και μικροκομματικά κριτήρια.

Το θέμα είναι **σε ποια πλευρά θέλει να βλέπει τον εαυτό του το ΠΑΜΕ**. Η θέση των αγωνιστών του είναι στους αγώνες αποφασιστικής σύγκρουσης με την πολιτική του κεφαλαίου, στις προσπάθειες για ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος. Ας σταματήσει η ηγεσία του να ταυτίζεται, να ψηφίζει και να σιγοντάρει τις ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ και τη λογική των αγώνων διαμαρτυρίας. Ας πάψει να λειτουργεί ως άλλος ΣΥΡΙΖΑ με διαχειριστική και κοινοβουλευτική αντίληψη για το «μαγαζί». Ο -αναγκαίος- διαχωρισμός από τη ΓΣΕΕ και τον κυβερνητικό συνδικαλισμό είναι τέτοιος μόνο, όταν δεν είναι και «διάσπαση» και «διαχωρισμός» από τις ζωντανές δυνάμεις του κινήματος, τις ταξικές δυνάμεις και τους χιλιάδες εργαζόμενους που παλεύουν. Όταν υπηρετεί έναν άλλο δρόμο στους αγώνες, μακριά από λογικές άνευρης διαμαρτυρίας, φοβικών κινήσεων, περιχαράκωσης. Για την οργάνωση των επόμενων απεργιών, όπως της Κυριακής 13/4, ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας, αλλά και την πάλη για Συλλογικές Συμβάσεις, μισθούς και άλλα σημαντικά ζητήματα θα επανέλθουμε, για να συζητήσουμε με ποιο πραγματικό σχέδιο θα δώσει νικηφόρα η εργατική τάξη και το κίνημά της τη μάχη.

Με περισσότερη εμπιστοσύνη στην εργατική τάξη και τους αγώνες, με αυτοπεποίθηση και σχέδιο, με γραμμή αντεπίθεσης και ανατροπής. Αυτός είναι ο δρόμος!

**Εργατική επιτροπή του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, Αθήνα
9/4/2014**